

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

זהר חדש איכה

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק כ"ד

קונטרס 924

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

השבון מדויק על גודל הזכות לימוד של הזוהר הקדוש בשבת קודש

יהודי הלומד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול כלומר אם למדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה

לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק לברכה, ז"ע:

לימוד קבלה וזוהר ביום שבת במשך שעה

שוה ללימוד 75 שנה בימות החול

החשבון בשעות יהיה: $24 \times 354 \times 75 = 637,200$

שוה: 637,200 שעות תורה בנגלה

מבוסס על 24 שעות לימוד תורה ביום

במשך 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים 52 שבתות בשנה)

יוצא ששעה אחת בלימוד זוהר בשבת קודש בשבעים שנות חיים של אדם

יעלה החשבון $70 \times 52 \times 637,200 = 2,319,408,000$ מיליארד 319 מיליון 408 אלף

פירושו של דבר, אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון יותר משני מיליארד שעות, והרי זה בהישג ידו של כל יהודי. בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים ** שיצטבר ב 11 דורות* למספר עצום של אנשים: 100,000,000,000 של הדור האחרון כך הכל מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זוהר שוה כדלקמן:

סך הכל שעות התורה: (2,319,408,000 מוכפל ב- 100,000,000,000 מיליארד -

223,020,000,000,000,000 שעות, כלומר כ-223 קווענטיליון 20 קוואדריליון שעות תורה.

כל הזכות העצומה מכוחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלכו בעיקבותיו.

ואם הנך מוזכה רק יהודי אחד בלימוד שעה זוהר בשבת זכית לקבל מיליארד שעות תורה.

* כיון שנותרו לכל היותר כ 230 שנה עד 6000 שנה שזה הזמן המוזכר בגמרא לקיום העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צז/א: אמר רב קטינא שית אלפי שני הוו עלמא וחד חרוב שנאמר ונשגב ה' לבדו ביום). ומשך דור בימינו הינו כ 20 שנה, הרי בזמן שנותר יש מקום 11 דורות

** הערה חישוב מספר הצאצאים בדור האחרון:

1000000000	$\times 10^9$	100000	$\times 10^5$	10	$\times 10^1$	1
10000000000	$\times 10^{10}$	1000000	$\times 10^6$	100	$\times 10^2$	2
100000000000	$\times 10^{11}$	10000000	$\times 10^7$	1000	$\times 10^3$	3
1000000000000	$\times 10^{12}$	100000000	$\times 10^8$	10000	$\times 10^4$	4

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה פלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובוזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובוזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזוהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק" בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי שהוא טמיר ועולם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגודה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפלותיהם דובבות בקרב, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקנו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפילה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארף ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

חשבון מדויק על גודל הזכות לימוד של הזוהר הקדוש בשבת קודש

יהודי הלומד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול כלומר אם למדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה



לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק לברכה, ז"ע:

לימוד קבלה וזוהר ביום שבת במשך שעה

שוה ללימוד 75 שנה בימות החול

החשבון בשעות יהיה: $75 \times 354 \times 10$

שוה: 265,500 שעות תורה בנגלה

(10 שעות לימוד של אברך בש"ס ביום, 354 ימים בשנה)

מבוסס על 10 שעות לימוד תורה ביום

[למעשה החשבון של 75 שנה מתייחס ל 24 שעות ביממה]

וכעת נעשה חשבון, אם יהודי יתמיד בלימוד של שעה אחת בשבת במשך 52 שבתות בשנה לאורך 70 שנה

יצא אם כך, שבשבעים שנות חיים של אדם, יעלה החשבון ל: $70 \times 52 \times 265,500 = 966,240,000$

זאת אומרת אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון כמעט למיליארד שעות, והרי זה בהישג ידו של כל יהודי, ועכשיו אפשר להבין למה כל גדולי הספרדים עודדו ואמרו שבזכות הזוהר הקדוש נגאל במהרה. מבוסס על 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים) לחשבון 52 שבתות בשנה

עכשיו תבינו אם אתה מוכה רק ליהודי אחד שילמוד שעה בזוהר בשבת זכית לקבל מיליארד שעות תורה שיצטבר ב 111 דורותא בהתחשב במשפחה בת 5 ילדים** למספר עצום של אנשים: 48,828,125 של הדור האחרון זאת אומרת מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זוהר שוה:

סך הכל שעות התורה: $48,828,125 \times 996,240,000 = 47,179,687,500,000$ שעות,

כלומר כ-47 מיליון מיליארדי [ביליון] שעות תורה.

וכל הזכות העצום מכווחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלכו בעיקבותיו.

* כיון שגנותו לכל היותר כ 230 שנה עד 6000 שנה הזמן שמוזכר בגמרא לקיום העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צ"א: אמר רב קטינא שית אלפי שני הוו עלמא וחד חרוב שנאמר ונשגב ה' לבדו ביום). ומשך דור בימינו הינו כ 20 שנה, הרי בזמן שנותר יש מקום ל 111 דורות

** הערה חישוב מספר הצאצאים בדור האחרון:

1,953,125	x5	9	3,125	x5	5	5	x5	1
9,765,625	x5	10	15,625	x5	6	25	x5	2
48,828,125	x5	11	78,125	x5	7	125	x5	3
			390,625	x5	8	625	x5	4

היו יוצאים כנגדי, מפים בכנפיהם בשמחה לקבלני.

העפר שפך היה קם ממקומו, ורואה איך נשפח ארון התורה שניה כאן. מכאן יצא מזון לכל העולם, ואור, וברכות לכל.

אשגח על בעלי - אינו כאן. אשגח לכל צד. בזמן הזה כשהיה בא אצלי בעלי, וסביבו כמה בנים חסידים, וכל אותם העלמות מזמנות לקבלו.

והיינו שומעים מרחוק קול זוגי הפעמונים מקשקשים בין רגליו, כדי שאשמע קולו טרם הפנסו אלי. כל עלמותי משבחות ומודות לפני הקדוש ברוך הוא, אחר כך הולכות כל אחת לבית מושבה, והיינו יחידות מחבקות בנשיקותינו באהבה.

בעלי בעלי, איפה פנית? כעת הוא הזמן שהייתי משגיחה בך. הסתפלתי בכל צד - ואינך. איפה אשגח לך, ולא אבקש בשבילך? ורוי מקומך בזמן הזה לבא אלי, הרני מזמנת כאן. והרי נשפחת ממני. אינך זוכר ימי האהבה, כשהייתי שוכבת בחיקך, וחקוקה בדיוקנך, ודיוקני היה חקוק בך. פחותם הזה שמשאיר דיוקנו בחקיקת הכתב, כך השארתי דיוקני בך, כדי שתשתעשע בדיוקני, בעודי בתוך צבאותי.

גועה בבכיה ואומרת: בעלי בעלי, האור של העינים הרי נחשף. אינך זוכר, כשהיית מושיט שמאלך מפתח לראשי, ואני מתענגת על רב שלום, וימינך מחבקת באחונה ובנשיקות. ונדרת לי שלא תעזב אהבתי לעולמים. ונשבעת לי (תהלים קלו) אם אשפוך ירושלים תשפח ימיני, הנה נשפחתי ממך. אינך זוכר, כשעמדתי אצלך בהר

בטשי בגדפייהו בחדוה, לקבלא לי. עפרא דבך, הוה קם מדוכתיה, וחזו איך איתנשיא ארונא דאורייתא דהות הכא, מהכא נפקא מזונא לכל עלמא, ונהורא, וברכאן לכלא.

אשגח על בעלי, לית הכא. אשגח לכל סטר. בעידנא דא פד הוה אתי בעלי לגבי, וסחרניה כמה בנין חסידין, וכל אינון עולמתאן זמינין לקבלא ליה.

והוינא שמעין מרחיק, קל זוגין דפעמונים מקשקשין בין רגלוי, בגין דאשמע קליה עד דלא יעול לגבי. כל עולימתאן דילי, משבחין ואודין קמי קודשא בריה הוא, לבתר אזלין כל חד על פי מותביה, והוינן יחידאין מחבקן בנשיקתהון ברחימו.

בעלי בעלי, אן פנית, השתא הוא עדנא דהוינא אשגח בך. אסתפלנא בכל סטר, ולית אנת. אן אשגח לך, ולא אתבע בגינך.

דא הוא אתרך בעידנא דא, למיתי לגבי, הא אנא זמינא הכא. הא אתנשית מנאי, לית אנת דכיר יומי דרחימו, פד הוינא שכבת בתוקפה, ומחקקא בדיוקנך, ודיוקני הוות מחקקא בך, כהאי חותם דשביק דיוקניה בגליפו דכתבא, הכי שבקנא דיוקני בך, בגין דתשתעשע בדיוקני, בעוד דאנא בגו חילי.

געת בבכיה, וצוחת, בעלי בעלי, נהירו דעיניי הא איתחשף. לית אנת דכיר, פד הוית אושיט שמאלך מתחות רישי, ואנא מתענגנא על סגיאוי דשלם, וימינך מחבקא באחונה ובנשיקין. ונדרת (דף קיב ע"ב) לי דלא תשבוק רחימותא דילי לעלמין. ואומית לי, (תהלים קלו ה)

סיני, וששים רבוא שלמים שקבלוהו עליהם, והתעטרתי לה בהם יותר מכל העמים, והיינו הולכים אחריו לכל רצונו. ואתה שפחה הרגה בהם לאלפים ורכבות, ולא השגחת. וכלם נאבדו במדבר, והשארת אותם שם, והכנסנו בניהם הקטנים לעמד לפניך בארץ הזו. והבדלנו אותם לעמד לפניך בשביל רצונוך.

בערי הנה זוכר, בכמה בנים קדושים עמדתי לפניך בכל דור ודור, בימי דוד ושלמה בנו. איך זוכר כמה טובות שעשו לפניך? ! האם נאה לה לזכר חטאים, ולא תזכר זכיות?! איך התהפכו עליך?

אני מבקשת אותך - ואיך. מבקשת על בני - ואינם. מבקשת על קדשת המקום הזה - והרי נטמא. כל העולם היה בשלום משום המקום הזה. הכלבים אין נובחים בזמן הזה, פלם היו בשלום. גועה ומייללת, וכל אותם האוכלוסים למעלה. והכלבים צוחים למטה, בראשית המשמורה השלישית.

היא יוצאת ובאה, ועומדת על מקום מזבח קטרת הסמים, גועה ומייללת, ועולה למעלה, ומוצאת פרוב אחד מאותם שני הכרובים שהיו עמה, ומאותו הזמן לא היה לה אלא אחד. ואותו התינוק העלם שנשאר, יונק ממנה בכיה ויללה.

ואז הקדוש ברוך הוא הזדמן אליה, ויורד אליה, ומדבר עמה. ועל זה כתוב (ירמיה לא) כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, כי יש תקוה לאחרייתך. ועל זה שנינו, תינוק יונק משדי אמו, ואשה מספרת עם בעלה.

(עד כאן הפתיחה, מכאן ואילך ראשיתה של

אם אשפחה ירושלים תשפח ימיני, הא איתנשינא מנה.

לית אנת דכיר, פד קאימנא לגבך בטורא דסיני, שלימין שתין רבו דקבילו לה עליהו, ואתעטרנא לה בתיר מפל עממיא, והוינא אזלין אבתרך לכל רעותך. וההיא שפחה קטלא בהו לאלפים ורכוון, ולא אשגחנא. ואתאבידו פלהו במדברא, ושבקית לון תמן, ואעילנא בניהון זעירין לקיימא קמוך בארעא דא. ובדילנא לון לקיימא קמוך, בגין רעותך.

בערי הוי דכיר, בכמה בנין קדישין קאימנא קמוך בכל דרא ודרא, ביומי דדוד ושלמה בריה. לית אנת דכיר כמה טבאן דעבדו קמוך. יאות לה למידבר חובין, ולא תדפר זכוון. איך אתהפרכת עלך.

בעינא עלך, לית אנת. בעינא על בנאי, לית אינון. בעינא על קדושתא דאתר דא, הא אסתאב. פל עלמא הוה בשלם בגין אתר דא. פלכין לא נבחיין בעידנא דא, פולהו הוו בשלם. געה ומייללת, וכל אינון אוכלוסין לעילא. וכלבים צווחין לתתא, בשרותא דמשמורה תליתאה.

נפקת ואתת, קיימא על אתר דמדפחא קטורת בוסמין, געת ומייללת, וסלקת לעלא, ואשפחא חד פרוב מאינון תרין פרובין דהווי בהדה, ומההוא זמנא לא הוה לה אלא חד. וההוא רביא עולימא דאשתאר, ינקא מינה בכייה ויללותא.

ברין קודשא בריך הוא אזדמן לגבה, ונחית לה, וממליל עמה. ועל דא פתיב, (ירמיה לא) כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה (10) כי יש תקוה לאחרייתך. ועל דא תנינן, תינוק

יוֹנֵק מִשְׁדֵי אָמוּ, וְאִשָּׁה מִסִּפְרַת עַם בְּעֵלָהּ. (עד
הָכָא פְתִיחָתָא, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה שְׁרִיחָתָא דְמִגִּילַת אִיכָה).

אִיכָה יֹשְׁבַה בְדָד, רַבָּנָן פְּתַחֲהִי הָאִי קָרָא, (קהלת
יב א) וּזְכוֹר אֶת בּוֹרְאֵךְ בְּיָמֵי בַחֲרוּתֶיךָ
עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יָמֵי הָרָעָה. הָאִי קָרָא,
אוֹקִימָנָא לִיה בְּיִשְׂרָאֵל כַּד הוּוּ בְּאַרְעָא קְדִישָׁא.
וּזְכוֹר אֶת בּוֹרְאֵיךְ, הָוִי דְכִיר כָּל אֵינוֹן טְבָאן,
וְכָל אֵינוֹן אֲתִין וְנִסִּין, דְעֵבֵד לָךְ קוּדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא בְיוֹמִין קְדָמָאִין, כַּד הָוִית רַבִּיא
בְמַהִימְנוּתָא, פְּמָה דְאֵת אָמֵר, (הושע יא א) כִּי נֶעַר
יִשְׂרָאֵל וְאֶהְבֶּהוּ.

בְּיָמֵי בַחֲרוּתֶיךָ, בְּזַמְנָא דְאִיהוּ אִיתְרַעֲי בְךָ
מִכָּל עַמִּין דְעֵלְמָא. עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ
יָמֵי הָרָעָה, יוֹמִין דְיִשְׁלֹטוֹן בְּךָ שְׂאָר עַמִּין,
וַיְבַדְרוּן לָךְ בְּכָל עַמְמָא.

בְּיָמֵי בַחֲרוּתֶיךָ, יוֹמִין דְשִׁתָּא, דְאֵינוֹן בְּרִירִין
לָךְ, וְנִטְרִירֵי דְלַעֲיִלָּא עֲלֶיךָ. וְאֵינוֹן אַרְבַּע
יְרַחֵי דְשִׁתָּא, אֲדָר נִסָּן אֲיִיר סִינֹן. אֲלִין אֵינוֹן
יוֹמִין דְבַחַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְיִשְׂרָאֵל, וְעֵבֵד
בְהוֹן עַמְהוֹן נִסִּין. וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתַּעֲטָרָא
בְּבַעֲלָהּ, וְאֵתְקַרִיבַת בְּהַדִּיהָ.

עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יָמֵי הָרָעָה, יָמֵי הַזְקָנָה, יָמֵי
הָרָעָה מִמָּשׁ, וְאֵינוֹן: תַּמוּז אָב טַבַּת שְׁבַט.
אַף עַל גַּב דְּלֹא אִיתְגַּלְיָא כָּל כְּךָ, וְסִימָן (משלי
יג) וְשִׁבְט לָגו חֶסֶר לָב.

וְהִגִּיעוּ שָׁנִים, שָׁנִים דְגָלוּתָא, דְאֲזִלִין יִשְׂרָאֵל
מִטּוֹלְטָלִין. וְלִית בְּהוּ חִפְץ, דְתַנִּינָן,
זְמִינִין בְּיוֹמָא דְגָלוּתָא, דְלֹא יִשְׁתַּפַּח בִּידָא דְבַר
נָשׁ (חפץ) לְמִיזְבֵּן בְּשׁוּקָא, וְכַדִּין תַּכְלָה פְּרוּטָה
מִן הַפִּיס.

עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשַׁף הַשָּׁמֶשׁ, דָּא קָלְסַתָּר פָּנִים
שֶׁל שְׂכִינָה, מְלַעֲיִלָּא וּמִתַּתָּא. מִתַּתָּא מֵאֵן
אֵינוֹן. מְאִרֵי מִתְנִיתִין דְהוּוּ בְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל,

מִגִּילַת אִיכָה).
אִיכָה יֹשְׁבַה בְדָד, רַבּוֹתֵינוּ
פּוֹתְחִים בְּפִסּוּק הַזֶּה, (קהלת יב)
וּזְכוֹר אֶת בּוֹרְאֵיךְ בְּיָמֵי בַחֲרוּתֶיךָ
עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יָמֵי הָרָעָה.
הַפִּסּוּק הַזֶּה בְּאַרְנוּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל,
כְּשֶׁהָיוּ בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה. וּזְכוֹר אֶת
בּוֹרְאֵיךְ - תְּהִיָּה זְכוֹר אֶת כָּל אוֹתָן
הַטּוֹבוֹת וְכָל אוֹתָם הָאוֹתוֹת
וְהַנְּסִים שֶׁעָשָׂה לָךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּיָמֵים הָרִאשׁוֹנִים, כְּשֶׁהָיִית
נֶעַר בְּאַמּוֹנָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (הושע
יב) כִּי נֶעַר יִשְׂרָאֵל וְאֶהְבֶּהוּ.

בְּיָמֵי בַחֲרוּתֶיךָ - בְּזַמֵּן שֶׁהִתְרַצָּה
כְּךָ מִכָּל הָעַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם. עַד
אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יָמֵי הָרָעָה - יָמֵים
שֶׁיִּשְׁלְטוּ בְךָ שְׂאָר הָעַמִּים, וַיִּפְזְרוּ
אוֹתְךָ בְּכָל הָעַמִּים.

בְּיָמֵי בַחֲרוּתֶיךָ - יְמוֹת הַשָּׁנָה,
שֶׁהֵם בְּרוּרִים לָךְ, וְהַשְּׁמִירָה
שֶׁלְמַעֲלָה עֲלֶיךָ. וְהֵם אַרְבַּעַה
יְרַחֵי הַשָּׁנָה, אֲדָר נִסָּן אֲיִיר סִינֹן,
אֵלוֹ אוֹתָם הַיָּמִים שֶׁבַחַר הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּיִשְׂרָאֵל, וְעָשָׂה בְהֵם
עֲמָהֶם נִסִּים. וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל
מִעֲטָרַת בְּבַעֲלָהּ וּמִתְקַרְבַת אֲלֵיו.
עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יָמֵי הָרָעָה -
יָמֵי הַזְקָנָה, יָמֵי הָרָעָה מִמָּשׁ,
וְהֵם: תַּמוּז אָב טַבַּת שְׁבַט. אַף
עַל גַּב שֶׁלֹּא הִתְגַּלָּה כָּל כְּךָ,
וְסִימָנָךְ - (משלי י) וְשִׁבְט לָגו חֶסֶר
לָב.

וְהִגִּיעוּ שָׁנִים - שָׁנִים שֶׁל גָּלוּת,
שֶׁיִּשְׂרָאֵל הוֹלְכִים מִטּוֹלְטָלִים.
וְאֵין בְּהֵם חִפְץ - שֶׁשָּׁנֵינוּ, עֲתִידִים
בְּיָמֵי הַגָּלוּת שֶׁלֹּא יִמָּצֵא בְיָד
הָאָדָם (חפץ) לְקַנּוֹת בְּשׁוּק, וְאֵז
תַּכְלָה הַפְּרוּטָה מִן הַפִּיס.

עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשַׁף הַשָּׁמֶשׁ - זֶה
קָלְסַתָּר פָּנִים שֶׁל הַשְּׂכִינָה,
מִלְמַעֲלָה וּמִלְמַטָּה. מִמָּטָה מִי
הֵם? בְּעֵלֵי הַמַּשְׁנֶה שֶׁהָיוּ בְּאַרְץ
יִשְׂרָאֵל, פְּטִישֵׁי בְרוּזַל, מְהַדְקִים
סְלַעִים, וְתוֹלְשִׁים הָרִים רָמִים.

והאור - זה תלמוד הירושלמי, שמאיר אור התורה, אחר שהתבטל זה, כביכול נשארו בחשך, שכתוב (איכה א) במחשכים הושיבני, זה תלמוד בבלי, שהולכים בו בני העולם במחשכים.

והנר - אלו הן הברייתות, שהיו מאירות אור החכמה הנסתרת. והפוכים - אלו אותם המשכילים שהיו בארץ הקדושה, כל אותם התנאים והאמוראים, שפל העולם עומד בשבילם. שפשהו עומדים יחד, היה אומר איש לחברו: מתוך דבר זה שפרח מפיו, אני רואה מה שיהיה היום הזה או למחר כך וכך.

דבר אחר, (קהלת יב) עד אשר לא תחשך השמש - האור של קלסתר פני השכינה, שהיה מאיר לה בכל יום, ומאותו האור העולם התקיים, וישאל שהו בארץ לבטח.

והאור - האור שברא הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, שהיה מאיר מסוף העולם ועד סוף העולם, ונגנו. והקדוש ברוך הוא (היה) מאיר, ומוציא ממנו חוט אחד של ימינו של הקדוש ברוך הוא, ואוחז בלכנה. ובאותו הזמן כתוב (איכה ב) השיב אחר ימינו.

והנר - שכתוב (ישעיה א) צדק ילין בה. והפוכים - מלאכי השרת, שהיו באים בה וידועים אצלה, ובטלו מקיומיהו, ושבו העבים אחר הגשם, שכתוב (שם לב) מלאכי שלום מר יכפיון.

ביום שיזעו שמרי הבית (קהלת יב) - אלו שלשה בתי דין שהיו מלמדים תורה בלשפת הגזית. והתעוּתו אנשי החיל, אלו

פטישי דפרזלא, מהדקין טגרין, ותלשין טורין רמאין.

והאור, זה תלמוד ירושלמי, דנהיר נהורא דאורייתא, לבתר דאתבטל דא, כביכול, אשתארו בחשוכא. דכתיב, במחשכים הושיבני, זה תלמוד בבלי, דאזלין ביה בני עלמא במחשכים.

והנר, אלין אינון הברייתות, דהוו נהירין נהירו דחכמה סתימאה. והפוכים, אלין אינון משפילים דהוו בארעא קדישא, כל אינון תנאים ואמוראים, דכל עלמא קיימא בגינייהו. דכד הוו קיימי פחדא, הוה אמר בר נש לחבריה, מגו מלה דא דפרח מפומוי, אנא חמא מה דיהא יומא דא, או למחר, כך וכך.

דבר אחר עד אשר לא תחשך השמש, נהירו דקלסתר פני שכינה, דהוה נהיר לה בכל יומא, ומההוא נהירו עלמא אתקיים, וישאל שראן על ארעא לרוחצנו.

והאור, אור שברא הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, דהוה נהיר מסייפי עלמא לסייפי עלמא, ואתגניז. וקודשא בריך הוא (הוה) נהיר, ואפיק מיניה חד חוטא דימינא דקודשא בריך הוא, ואחיד לסיהרא. ובההוא זימנא פתיב, השיב אחר ימינו.

והנר, דכתיב (ישעיה א כא) צדק ילין בה. והפוכים, מלאכי השרת, שהיו באים בה וידועים אצלה, ובטלו מקיומיהו, ואלין איקרון מלאכי שלום. ושבו העבים אחר הגשם, דכתיב (שם לג ז) מלאכי שלום מר יכפיון.

ביום שיזעו שמרי הבית, אלין תלת בתי דינין, דהוו אולפי תורה בלשפת הגזית. והתעוּתו אנשי החיל, אלו סנהדרי גדולה

סנהדרין גדולה וסנהדרין קטנה. ובטלו הטחנות - אלו כהנים ולוים, וכל המשמרות שהיו עומדות בירושלים.

וחשבו הראות בארבות - אלו נביאים וצופים, שהיו רואים בנבואה וברוח הקדש. (שם) וסגרו דלתים בשוק - שבני אדם צוחים, ואין מי שמשׁיב להם, שהרי כל השערים ננעלו מיום שנחרב בית המקדש, ובטלה עבודת בית אלהינו.

בשפ"ר קול הטחנה (שם) - אלה אותם פותשי הקטרת, שהיו נותנים קול בכל יום בפתישת שלה. דבר אחר, קול הטחנה - קול השכינה, שצווחת בכל יום שובו בנים שוכבים, ואין מי שישגיח עליה.

וישחו כל בנות השיר - אלו אותם שעולים לדוכן בכל יום, ומנגנים נגון של שיר. כל - לרבות מלאכי עליון למעלה, שהיו מתחלקים משמרות למעלה - כנגד אותם המשמרות למטה. שחו אותם שלמטה - כביכול אף אלו שלמעלה שחו. גם מגבה יראו, ואף על גב שמגבוה הם ננטים, היו פוחדים.

שחו אותם בנות השיר, משום שהרי שמונים אף לויים היו ידיהם מהדקין לאחור. כשהגיעו לנהרות בכל, פנורתיהם היו תלויים על האילנות שם, היו מבקשים מהם לנגן, ואומרים (תהלים קלז) איך נשיר את שיר ה' על אדמת נכר? נשכו בשניהם בהגני ידיהם וכרתו אותם, ולא יכלו לנגן, והרגו אותם.

ותחתתים בדרף - שהרי היו הולכים בריחים על צואריהם, ומההדוק שהיה חזק, היו נופלים אצבעותיהם בדרף, וירמיה היה מלקטם בטליתו, ונושק אותם,

וסנהדרין קטנה. ובטלו הטחנות, אלו כהנים ולוים, וכלהו משמרות דהו קיימי בירושלים. וחשבו הראות בארבות, אלין נביאים וצופים, דהו חמאן בנבואה וברוח הקדש. וסגרו דלתים בשוק, דבני נשא צווחין, ולית מאן דיתיב עליהו, דהא כל תרעין ננעלו, מן יומא דאתחרב בי מקדשא, ובטילת עבדת בית אלהנא.

בשפ"ר קול הטחנה, אלין אינון פותשי קטורת, דהו יהבי קלא בכל יומא, בכתישו דיליה. דבר אחר קול הטחנה, קלא דשכינתא, צווחא בכל יומא, (ירמיה ג כב) שובו בנים שוכבים, ולית מאן דישיגח בה.

וישחו כל בנות השיר, אלין אינון דסלקין בדוכנא בכל יומא, ומנגני ניגונא דשיר. כל, לאסגאה מלאכי עלילא, דהו מתחלקי משמרות לעילא, לקבל אינון משמרות לתתא. שחו, אלין דלתתא. כביכול, אף אלין דלעילא שחו. גם מגבה יראו. ואף על גב דמגבוה הו ננטא, הו דחלין.

שחו אינון בנות שיר, בגין דהא שמונים אף לויים, הו ידיהו מהדקן לאחורא. פד מטו לנהרות בכל, פנוריהו הו תליין על אילנין דתמן. הו שאלין לון לנגנא. ואמרי, (תהלים קלז ד) איך נשיר את שיר ה' על אדמת נכר. נשכו בשניהו בנהגי ידיהו וכרתו לון, ולא יכילו לנגנא, וקטלו לון.

ותחתתים בדרף, דהא הו אזלין בריחין על צואריהו, ומההדוק דהנה פקיף,

הו נפלו אצבעותיהו באורחא. (דף קיג ע"א) וירמיה הו לקיט לון בטליתיה, ונשיק לון, ובכי עליהו. והו אמר להו, בני, ולא אמרית לכו, (ירמיה יג טז) תנו לה' אלהיכם כבוד בטרם

ובוכה עליהם. והיה אומר להם:
בני, ולא אמרתי לכם (ירמיה א) תנו
לה' אלהיכם כבוד בטרם יחשיף
וגו'?! ועל זה כתוב (שם ט) על
ההרים אשא ככי ונהי ועל נאות
מדבר קינה.

וינאץ השקד (קהלת יב) - מיום
שמנצנץ האילן הזה לכלובים עד
היום שעושה פרי, הם עשרים
ואחד יום. כף משבעה עשר תמוז
עד תשעה באב - עשרים ואחד
יום ביניהם. זהו שכתוב (ירמיה א)
מקל שקד אני ראה.

ויסתבר החגב (קהלת יב) - שנתן
משא על כתפי זרע דוד. ותפר
האבינה - שהתבטלה עבודת
בית אלהינו. כי הלך האדם אל
בית עולמו - זהו הכבוד
שהסתלק למעלה, ובני אדם
צוחים, ואין מי שמשגיח בהם.
עד אשר לא ירתק חבל הכסף
(שם) - המקום שהכחן היה מקטיר
קטרת על המזבח הפנימי. ותרץ
גלת הזהב - זהו בית קדש
הקדשים, ששם הכרובים של
הזהב. ותשבר פד על המבוע -
זו מלכות בית דוד שנשברה.
וישב העפר על הארץ פשהיה -
יחרב בית המקדש, ויהיה כעפר.
והרוח תשוב אל האלהים אשר
נתנה - זו השכינה, והסתלקות
של רוח הנבואה מן העולם.

רבי יודאי פתח, (שם יב) ביום
שיזעו שמרי הבית - אלו תנאים
ואמוראים, שהיו שומרים העם
של ארץ ישראל, והזדעזעו
ממקומם.

והתעוררו אנשי החיל, כמו
שנאמר (בראשית מז) ויש בם אנשי
חיל. החטא של בני יעקב, שהיו
אנשי חיל וסובלים עוות הדין,
כמו שנאמר (איוב ח) האל יעוה
משפט. קבלו עוות הדין אותם אנשי חיל. שכף דרכי הנפש - אחר שהורג את האדם, חוזר
ונושף אותו נשיכה בלי רחמים. זהו עוות הדין.

יחשיף וגו'. ועל דא כתיב, (שם ט) על ההרים
אשא ככי ונהי ועל נאות מדבר קינה.

וינאץ השקד, מן יומא דנציץ אילנא דא
לבלבין, עד יומא דעביד איבה, חד
ועשרים יומא ניהו. כף משבעה עשר בתמוז
עד תשעה באב, עשרים ואחד יום ביניהו.
הדא הוא דכתיב, (שם א יא) מקל שקד אני רואה.
ויסתבר החגב, דאתיהב מטולא על כתפוי
דזרעא דדוד. ותפר האבינה,
דאתבטל עבידת בית אלהנא. פי הולך האדם
לבית עולמו, דא הוא כבוד, דאסתלק לעילא.
ובני נשא צווחין, ולית מאן דישיגח בהו.

עד אשר לא ירתק חבל הכסף, אתר דכהנא
מקטיר קטורת על מדבחה דלגאו. ותרץ
גלת הזהב, דא הוא בית קדש הקדשים, דתמן
כרובים דדהב. ותשבר פד על המבוע, דא
מלכות בית דוד דאיתבר.

וישב העפר על הארץ פשהיה, יתחרב בי
מקדשא, ויהא כעפרא. והרוח תשוב
אל האלהים אשר נתנה, דא שכינתא,
ואסתלקותא דרוח נבואה מן עלמא.

רבי יודאי פתח, ביום שיזעו שמרי הבית,
אלין תנאים ואמוראים, דהוו נטרי עמא
דארעא דישראל, ואזדעזעון מהיכתייהו.

והתעוררו אנשי החיל, כמה דאתא אומר, (בראשית
מז) ויש בם אנשי חיל. חובא דבני

יעקב, דהוו אנשי חיל, וסבלי עוות דינא, כמה
דאתא אומר, (איוב ח א) האל יעוה משפט. קבילו
עוות דינא. אינון אנשי חיל. דכף אורחוי
דנחש, לבתר דקטיל לבר נש, אהדר ונשיף
ליה נשיכו בלא רחמין, דא איהו עוות דינא.

משפט. קבלו עוות הדין אותם אנשי חיל. שכף דרכי הנפש - אחר שהורג את האדם, חוזר
ונושף אותו נשיכה בלי רחמים. זהו עוות הדין.

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר תַּפְּלָה וְזוּ בְכַנְתָּ הַלֵּב)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְּם בְּנוּ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וְלִתְקַן הַרְיִסוֹת וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלָהּ וּלְאַרְמוֹן שֶׁעַל מְכוּנֵי יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֶיהָ וּמַיִם בְּנוּ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתַיִם כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ וּבְנוּ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוּ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ פְּרָצוֹנוּ וּכְרָצוֹן יִרְאוּ. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַאֲתָה, עַל יְדֵה תַתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוַעְתָּה מִהֲרָה תַצְמִיחַ, לְעֵלוֹי שְׂכִינַת עוֹגֵנוּ בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוּיִם בְּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֵאמֹר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר", וְיִאֲרַח עֲלֵינוּ אוֹר ה', בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד, אֲמֹן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתַּפְּלָה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיֵטָאֵל זִיע"א)

מִזְדָּה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂאִיִּתְנִי לְלָמוּד וְלַהֲגוֹת בְּסִפְר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְיִהְרָה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁלְּמִדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוּ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נט, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִשְׁעֵ בַעֲקֵב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אֲמֹר יְהוָה רִחֲמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַע אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיִּים בְּנוּ הַנְּבִאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתַּ מִשָּׁה רַעִיא מְהִימָנָא תַתְּנֶלְהָ בְּמִהֲרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוּ אַל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִישׁוּעָתֶךָ בְּאֲמוֹת בְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלְּךָ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֹן וְאֲמֹן. (סו"ד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלַךְ רַחֲמָן רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוּ. שׁוּבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנָךָ. בְּנָה בֵּיתֶךָ כְּבַתְחֻלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֵי. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוּ. וְהִשְׁב שְׂכִינַתֶךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשְׁב כְּהֵנִים לְעַבְדוֹתֶם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם. וְהִשְׁב יִשְׂרָאֵל לְנוּיָהֶם. וּמְלָאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֵת ה' לְיִרְאָה וְלֵאחֲבָה אֵת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֹן בֶּן יְהִי רְצוֹן. (ס"ת).

הַקְּדִישׁ לְעֵלוֹי הַנְּשֻׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוּרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזָה עֲלוֹי נְשֻׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחַד בְּזָה שְׁגוּרָם לְצַבוּר לְעֵנוֹת אֲמֹן, שְׁהוּא עֲלוֹי נְשֻׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִחַן לְנְשֻׁמָּה. מְלַכְד מַה שְׁמַצִּיל אֵת הַנְּפִטָר מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנָם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נּוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי חַיִּים שְׁתַּב לּוֹמֵר כֹּל לַיִל שְׁבַת קְדִישׁ אֲפִילוּ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ.

מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר לְעֵלוֹי הַנְּשֻׁמָּה: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים: לִימוּד הַקְּבֵלָה וְהַזְהַר (תּוֹרַת הַרְשָׁבִי) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלַת לְנְשֻׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימוּדִים. כִּי לְכֵן נִקְרָא זוֹהַר שְׁהוּא מְזוּהָר הַנְּשֻׁמָּה... וּבַיּוֹם שְׁבַת קוֹדֵשׁ שְׁשֻׁעָה אַחַת לִימוּד הַזוֹהַר"ק שְׁוּהָ אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵיו לְהַשְׁתַּדֵּל יוֹתֵר בְּלִימוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֲנֵת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּבְמִיחַד בַּיּוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׁבַת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּגֵּתוּ, וּבּוֹדְאֵי לִימוּדוֹ עֲדַד עֲלוֹי נְשֻׁמַת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלוֹי נְשֻׁמַת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשֻׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחַד בְּזִכּוֹת לִימוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹתָ ע"ה וְחַמּוֹתָ ע"ה (עֲשֵׂה כַב הַיִּשָּׁר) וְהִנֵּה שִׁכְרוּ אֲתוֹ, כְּפוּל וּמְכַפֵּל שְׁבַעֲתַיִם. בְּכַחֲנֵת מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (עֲשֵׂה פְּלָא יוֹעֵץ עֲרָף כְּפוּד אֵב וְאֵם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלְמַם
וּלְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמָהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (מא) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוּדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכַל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמּוֹ הוּא
בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֵלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלֻךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וַיְחוּס וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלֻךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֱהָלוּ לַחֲזוֹת בְּנוּעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקִץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נְחֻלָּתוֹ. וַיְלֻדֵה אֱלִיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקֵר הַחַן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֵלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלֻךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּס וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיְלֻדֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני הזהר

דף היומי
מנוקד

מחולק ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר

ספר

תיקוני זהר

דף היומי
מנוקד

א

מחולק
ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר